

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Gg. naročnike, katerim s koncem tega meseca naročnina poteče, prosimo, da jo o pravem času ponové, ako hoté list dobivati redno v roke, ker „Slovenski Narod“ pošiljamo samo onim, ki naprej plačajo naročnino.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za pol leta	6 gld. 50 kr.
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za pol leta	8 gld. — kr.
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Znižana cena za gg. učitelje in dijake odpala je po novem letu.

Upravištvo „Slov. Naroda“.

V Ljubljani 29. marcija.

Odkar se je pričelo narodnostno gibanje in smo se Slovenci zdramili pa do današnjega dne, je jedna naših najiskrenejših in najvažnejših teženj nadsodnija v Ljubljani, za katero smo uže pred dvajsetimi leti prosili v znanej od več nego 20.000 Slovencev podpisanej prošnji in za katero se oglašajo dan za dnevom občine iz vseh slovenskih pokrajin, kar je gotovo priča, da to nij želja in zahtevanje posameznih ljudij, temveč vsega naroda.

Da je ta težnja opravičena in utemeljena, o tem je uverjen menda vsak, ker nadsodnija v Ljubljani bi mahoma storila konec boju, ki se je napovedal

našemu jeziku v sodnijskih pisarnah in nam bi ne bilo treba hoditi pravice iskat v nemški Gradec, kjer mora nadsodnija z ozirom na nemško prebivalstvo biti sestavljena.

Nadsodnija v Ljubljani bila bi za mesto koristna tudi v materialnem oziru, kajti osobe nadsodnijsko je mnogobrojno, dobro plačano in veliko tisoč goldinarjev bi ostalo vsako leto v mestu.

Vrhu tega bi pa marsikateri, ki se vozi zdaj v Gradec, prišel v Ljubljano, — in tako bi se pomnoževal promet ljudij in blaga in dobiček ostal bi pri nas.

Mislilo bi se zategadelj, da bode Ljubljana storila vse, kar je možno, dobiti nadsodnijo v svoje ozidje, da se bode s prošnjami in deputacijami skušalo pridobiti merodajne kroge za to misel, da bode mestni zastop, ki vedno poudarja, da mu je blagor mesta pri srci, napenjal vse žile, da ta ideja ne ostane le na papirji, nego da se tudi izvrši. Vsaj zastop vsacega družega mesta bi tako postopal in tako pospeševal blagostanje svoje občine.

A naši mestni očetje oziroma večina mej njimi se v vsem razlikujejo od navadnih ljudij, nij čudo tedaj, da so tudi v tej zadevi družega in posebno apartnega mnenja. Ne le, da se za nadsodnijo čisto nič ne brigajo, da do zdaj nihče o njej niti črnil ni, — so tej misli tako srdito nasproti, da v svojej besnosti ne morejo več krotiti svojih strastij.

V zakotnem listu namreč, ki zastopa politične nazore naših nasprotnikov, nemških mestnih očetov ljubljanskih in v katerem razobešajo gg. Ehren-Dežman in Ehren-Schrey svojo modrost, imenujejo se take peticije za napravo nadsodnije v Ljubljani kar naravnost „humbug“ in „schwindel“. Ali nij to le pri nas mogoče? Namestu, da bi prosili in si prizadevali na vse kriplje za tako imenitno in koristno napravo, ki daje me-

stu večji pomen, podvojeno važnost in vsako leto veliko tisoč goldinarjev, pa se imenujejo dotične peticije „schwindel“. Kako se bode pa po tem takem vaše zastopanje mestnih interesov imenovalo, gospodine Schrey? So ljudje, ki tako pišejo, mari res tako izvrstni zastopniki mesta, da jim nij para pod solncem?

Politično mišljenje naših nemških mestnih odbornikov se v tem vprašanji ne strinja z interesi naše metropole, zato so pa tudi popolnem prezirali korist mesta in so proti nadsodniji v Ljubljani in to s tacimi lepimi izrazi!

Pa še nekaj! V istem članku, kjer se peticije nazivljejo „schwindel“, zasmehuje pisatelj naše vrle Belokranjce, kateri so prvi odposlali prošnje na državni zbor, češ, da so to zgolj ubožne občine. Ali nemškim juristom v Ljubljani nij znano, da kjer gre za pravo, za pravico, se ne sme vprašati, koliko ima kdo v žepu, ali bi oni radi samo bogatašem delili pravice? Gotovo nij plemenito, tolči ob polni žep in bahati se s priženjenimi tisočaki, onega pa, ki nij v tako sijajnem položaji, ošabno prezirati, prav pobalinsk pa je način, zaničevati in smešiti pravice tistih, ki so ubogi. To je bojna taktika, za katero nikogar ne zavidamo, najmenj pa mestnega odbornika.

Mestni odbornik mora namreč, vsaj po našem mnenji, čuvati blagor in korist mesta in biti jednako pravičen bogatinu in siromaku. Da pa gledé nadsodnije nemški mestni očetje, kakor uže pri mnozih prilikah, nijso v ozir jemali koristi mesta, ampak le svoje politične domišljije, da se naši politični protivniki rogajo ubogim, to dokazujejo predstoječe vrste, katere si treba baš sedaj pred volitvami zapomniti dobro.

LISTEK.

NOV.

(Spisal I. Turgenjev, preložil M. Malovrh.)

Druga knjiga.

I.

(Dalje.)

„Il est très cassant, on obéi z narodom s prevelikim preziranjem in tega ne morem odobriti, — nikakor ne! Tudi vidim, da je v zadnjem času prepira željan in zbadljiv . . . Je li to njegova stvar tam (Sipjagin namignil je z glavo, a kam se ne vé, le žena njegova ga je umela) kriva? Kaj?“

„Odprti svoje oči . . . ti še jedenkrat rečem!“ Sipjagin je vstal.

„Ah?“ — (Ta „ah?“ izrekel je povsem drugim, mnogo globljim glasom.) — „Tako torej, samo da jim jaz računov ne skvarim!“

„To je tvoja stvar, — kar se pa gospoda tiče, ki ima denes priti, bodi brez skrbij; vse, kar treba, bodem storila.“

Izkazalo se je kmalu, da tega nij treba bilo; Solomin nij bil niti v zadregi niti neokreten. Ko ga

je sluga javil, vstal je Sipjagin raz svojega stola in glasno, da ga je bilo v predsobo slišati, rekel: „Prosi gospoda, naj izvoli vstopiti!“ Sam šel je do praga salona in se tam vstavil. Komaj je Solomin vstopil ter pri tej priliki Sipjagina skoro zvrnil, uže mu je ta obe roki ponudil ter s prijaznim smehom vzkliknil: „Ah, kako je to ljubeznivo od vas; vrlo sem vam hvaležen.“ — Peljal ga je k Valentini Mihajlovni.

„To je moja žena,“ je rekel, in se z dlanom Solominovega hrbta dotaknil, „in ti, duša moja, vidiš pred seboj najboljšega tukajšnjega mehanika, fabrikanta Vazilja Fedosejeviča Solomina.“

Valentina Mihajlovna vstala je raz stola in novodošlega od zdolej gori pogledala tako ljubeznivo in sladko ko madona, potem nasmijala se je dobrohotno in mu, kakor staremu znancu podala fino in tenko svojo ročico, a tako, da je bil dlan zgoraj, laket naslonila je na telo in glavo malo nagnila.

Solomin segel je gospodu in gospé molčé v roko in koj, ko so mu stol ponudili, tudi sel. Sipjagin vprašal ga je skrbno, želi li kaj, na kar mu je Solomin rekel, da ničesar ne treba in da od pota nij ni najmenj utrujen.

„Smem vas li po tem takem prositi, z menoj v tvornico iti?“ vprašal je Sipjagin na takšen način, ko da se boji s tem svojega gosta preveč nadlegovati, ter jedva veruje v mogočnost take ljubeznivosti.

„Ako vam je drago, idimo,“ odgovoril je Solomin.

„Ah, vi ste preveč dobri in ljubeznivi!“ vzkliknil je Sipjagin. „Hočete, da se upreže voz ali bi rajši peš šli?“

„Kolikor mi je znano, nij vaša tvornica baš daleč od tu?“

„Pol vrste, nič dalje.“

„Za ta pot pač nij treba ekvipaže.“

„Kakor izvolite.“ — Ivan, moj klobuk in mojo palico, brž! — A ti, draga žena, skrbí mej tem za obed. — Moj klobuk!“

Sipjagin je bil mnogo bolj razburjen, nego njegov gost. Ker je bil v drugič zaman ukazal mu klobuk prinesiti, hitel je on, državnik iz sobe, ko kakšen šolski fante. Valentina Mihajlovna ogledovala je „novega, mladega moža“, za čas, ko je Sipjagin govoril s Solominom, vrlo pazljivo.

Ta sedel je na svojem stolu, goli roki na ko-

Slovenščina pri sodnijah.

Ker se je zdaj vendar nadejati, da dobi tudi naš jezik jedenkrat pri sodnijah jednako veljavo, kakoršno uživa nemščina, ter hočeta državna poslanca gospoda dr. Tonkli in dr. Poklukar v državnem zboru uvesti jezikovno postavbo, moramo gospode poslance na nekaj opozoriti, da ne bo zakasнено. Pred kakimi 15 leti se je zgodilo pri nekej višje sodnji, da se je razsodila tožba, v kateri je bilo slovensko pismo posebne važnosti. Referent je to pismo svojim svetovalcem po svoje raztolmačil, kolikor je ravnal zamogel in ker je raztolmačil slovensko pismo krivo, bila je potem tudi razsodba kriva. Nij tedaj zadosti, ako sodnik zna prevesti slovenščino v nemščino, ali narobe, on mora tudi slovenski misliti, ako hoče slovenski pisati. Vsak jezik ima svoje posebnosti, ima jih tudi slovenski jezik in te posebnosti mora sodnik znati. Pri vseh sodnijah tedaj, kjer se posvetuje več sodnikov, morajo znati vsi sodniki popolnem natanko slovenščino in nikakor ne zadostuje, da zna samo referent, to je premalo. Tako bi morali pri graškejski nadsodnji vsi svetovalci in obadva predsednika slovenski popolnem znati; ker bi se pa s tem delala krivica Nemcem, ne bode ostajalo družega, nego da se za slovenske pokrajine osnuje nadsodnja v Ljubljani, pri kateri bi se ve da potem morali vsi sodniki tudi slovenski uradovati znati. Slednjič bi opazili še to, da bi se imelo v jezikovno postavbo vzeti tudi to, da imajo prva, druga in tretja sodnja svoje razsodbe, ako se je obravnavalo slovenski, tudi slovenski izdajati, kakor veleba §. 27. postavbe od 7. avgusta 1850 broj 325. državnega zakonika o osnovi najvišjega sodnega dvora, kajti le tisti sodnik, kateri sam razsodi, bo tisti svojo razsodbo i v najboljšo vnanjo obliko spravil. Znano je še gotovo, da je gospod Schmerling lansko leto omenjeni §. 27. odstranil, da je izdal českim sodnijam ukaz, da imajo one nemške razsodbe najvišjega sodnega dvora v česki jezik prevesti, ako se je česki obravnavalo.

To bi se zdaj, ko se bode debatiralo o novejši jezikovni postavi, vse lahko pretreslo, da bode postavba res nam kaj koristila. Čakali smo dosti dolgo, terjati tedaj smemo, da pričakamo kaj dobrega.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 29. marca.

Včeraj vršila se je slednja seja **državnega zbora** pred Veliko nočjo. Po praznikih prične se zopet zasedanje dne 18. aprila.

Parlamentarna komisija desnice imela je predvčeršnjim zadnjo sejo pred Veliko nočjo, da se je posvetovala o predlogu poslancev dr. Tonklija in dr. Poklukarja, o predlogu zadevajočem pravice slovenščine pri sodnijah v slovenskih

okrajih. Reklo se je, da se v §. 19. držav. tem. zakona pravice vsakega jezika izrečno priznavajo in da se eksekutivi mora varovati pravica izvedenja. Kazalo se je vendar na mnogobrojne slučaje, v katerih so se sodnije protivile ministerskim naredbam in posvetovalo se je, bi li ne bilo umestno z zakonom avtentično razložiti tekst sodnijskega reda. A ker se začne Velikonočne počitnice, se je tudi to vprašanje odložilo. Navzočni vodja pravosodnega ministerstva dr. Pražak je izjavil, da bode vlada se posvetovala, kako odpraviti te krivice.

Zdaj, ko je rešeno vprašanje o **volilni reformi**, skušajo levičarji spraviti razpor mej desnico — ker jim pač o drugem govoriti nij, — kajti oni z velikim veseljem pripovedujejo, da se debate o volilni reformi nij udeleževal noben ud poljskega kluba, osobito pa ne debate o volilni reformi českega veleposestva, in to zaradi tega ne, ker se Čehi nijso hoteli umešavati prej jedenkrat v državnem zboru v razpor mej Poljaki in Rutenci. Zdaj, trdijo levičarski listi, vnel se je mej českim in poljskim klubom razpor, kajti slovanska solidarnost je prenehala in razpala bode večina. Na take glasove pa prav dobro odgovarjajo „Narodni listy“ dokazujoč, da so v razporu mej Poljaki in Rutenci molčali Čehi le zaradi politične spodobnosti, katera jim nij dovoljevala s slovanskega stališča umešavati se v razpor sorodnih narodov. Na dalje kažejo „N. listy“, da vez, ki je vezala in še veže desnico, nij narodna, marveč avtonomistična, konservativna, torej politična, kajti kako bi se drugače mogli konservativni Nemci družiti v desnici s Slovani. Vse te veže skupni interes in ta vez se ne bode razrušila.

„Narodni list“ poroča z **juga**, da so se še ostali vstasi pokazali zopet pri Bakoci, severno od Morinje v Krivošijah in napali lovski bataljon. Cesarske čete pri Orehovci so se pomnožile, da zadržujejo vstase, ki hote čez mejo v Črno goro.

Vnanje države.

Kakor znano, došel je ruski veliki knez **Vladimir** na Dunaj, spremljajoč bolno svojo soprogo Marijo Pavlovno v Italijo, kamor si gre zdravja iskat. Da si je ta pot velikega kneza čisto naraven, hote nekateri listi sklepati, da je prinesel na Dunaj Vladimir lastnoročno pismo cesarskega svojega brata na avstrijskega cesarja in da je to velikega političnega pomena. Mi ne pripisujemo temu obisku posebne važnosti, a kaže vendar, da mej Dunajem in Petrogradom vlada največje prijateljstvo — in želeli je, da ostane nerazrušljivo v blagor Avstrije.

Slovanom sovražni nemški listi pripovedujejo zopet o „strašanskem“ preganjanju židov v **Rusiji** in zopet kričijo o ruskem barbarizmu in kličejo „kulturno“ Evropo na pomoč. Cela stvar pa je ta, da je ruska vlada izpodila iz Moskve baje 800 osob, mej temi precej židov, ker nijso imele postavnih domovinskih listov. Tako Nemec naredi iz komarja konja, da more le sumničiti in grditi sosedja Slovana. Naravno je, da si ne pusté Rusi stopati na tilnik in da v ruskih listih primerno odgovarjajo.

Z **Belgrada** se poroča, da misli finančni minister Mijatović zdaj, ko je uravnano železniško vprašanje, odstopiti in sprejeti poslaniško mesto. Kot njega naslednik se imenuje predsednik prizivnega sodišča Juraj Pavlovič.

Iz **Carigrada** se poroča, da sultan name-rava vso politično oblast na se potegniti, kajti vsi

višji dostojanstveniki, katere imenuje in kateri le količkaj ne delajo po njega volji, odstopajo, ali pa ga prosijo odpuščenja, da so se drznili storiti kak samostojen korak.

V slednji seji **francoske** zbornice govoril je predsednik budgetnega odseka Wilson o francoskih financah in dejal: Finančni položaj dežele je dober. Izgovorimo na glas, da dežela sliši: Naš položaj je izvrsten in pravi se, resnici nasprotovati, če ga kdo s črnimi barvami slika. Te besede izgovoril je javno radi tega, ker je v jednej prejšnjih sej finančni minister Leon Say se nekako nezadovoljno izjavil o financah. Zaradi teh besedij baje da Say ne bode mogel več dolgo ostati na svojem mestu, ker si je sam podpisal spričevalo svoje nevednosti o financah.

Italijanskej vladi dela mnogo skrbij slavnost, katera se hoče prirediti konec tega tedna v spomin sicilijanskih večernic (vesper). Boje se, da se zopet vzbudi revolucionarni čut in da bi mogla o tej priliki teči kri.

„Fanfulla“ poroča, da je italijanska vlada poslala francoskeje noto, v kateri se pritožuje, da žandarmi francoskega konzulata v **Tuneziji** preostro ravnajo z italijanskimi podaniki. Če se ta vest obistini, da je namreč Italija poslala to noto, reči se mora, da je Italija napravila zopet velik nepremišljen korak, kajti znano je, da so ravno pred kratkim italijanski napastniki le vsled milosti francoskega konzulata ušli ostrej kazni.

Nekateri saški listi hoté iz zanesljivih virov vedeti, da je kancelar **Bismark** formalno pri cesarji prosil, naj ga odpusti in sicer tako, da bi pa vendar še vodil vnanje poslove, notranjih pa ne. Ta odstop motivira se tako, da zdaj vnanje razmere zahtevajo vse delovanje, v notranjem pa se mu stavijo prevelike ovire. Cesar je kancelarja prosil, naj ostane še na svojem mestu, kajti to je domovini dolžan. No mi prav nič ne verujemo v to vest, saj se je uže stokrat in stokrat raznesla vest o odstopu v svet, a železni kancelar je le še ostal.

V **Zjedinjenih državah** vzprejel se je zakon, po katerem se naseljevanje Kitajcev v ozemlje unije prepoveduje za dobo 20 let. Ta zakon ima namen, da zabrani popolno posedenje Kalifornije in sosednih držav po možeh rumene pasme.

Dopisi.

S slovenskega štajerja. [Izv. dopis.]

(Glasi iz učiteljskih krogov.) Pisal sem pred božičem na tem mestu: Poslanci, prinesite nam vendar jedenkrat kaj veselega z Dunaja, dobite nam slovensko pripravnico v Mariboru, Celji, ali pa tudi v Ptui! Prišel je božič in preteklo še nekaj nedelj, pa naše upanje se nij uresničilo in minister-poslanec odgovoril je našemu velezaslužnemu poslancu: „Ti si danes nekako razjarjeno govoril, ne razumeš našega dela, znaj, da to ne gre tako hitro, le polagoma, počasi!“, kakor bi ne vedel, kako dolgo uže čakamo, da nas bo skoro samega čakanja konec. Za nas Slovence na Dunaji nečejó skrbati drobtino tistih pravic, katere drugod uže davno uživajo.

A ne smem biti nepravichen, nekaj smo vendar dosegli. Profesor Kvičala stavil je v šolskem odseku predloge, s katerim bi smeli vsakako biti zadovoljni.

lenih drže (rokavic res nij oblekel), ter si na miren svoj način ogledoval slike in pohištvo.

„Kaj to pomeni,“ mislila je ona. „To je plebejec . . . pravi plebejec . . . in vendar kako priprosto in naravno se vede.“

Res je, Solomin držal se je povsem neprisiljeno ne kot človek, katerega „sans gêne“ je povsem nenaravno in prisiljeno, baš, ko da hoče reči: „Samo glejte me, kakšen sem človek!“ — nego ko človek, ki je sicer priprost ali samosvesten. Valentina Mihajlovna hotela je z njim govoriti, ali na lastno svoje začudenje nij znala, kako bi to začela.

„Moj Bog!“ si je mislila, „saj mi ta tvorniški delavec vendar ne imponira.“

„Boris Andrejič vam mora jako hvaležen biti,“ povzela je zapoved besedo, „da ste bili toli pripravi ter mu zlatega svojega časa del žrtvovali . . .“

„No, tako dragocen pa nij za me čas, milostiva gospa,“ rekel je Solomin. „Potem pa tudi nijsem za dolgo časa semkaj prišel.“

„Voilà ou l' ours a montré sa patte,“ mislila je ona. V tem hipu vstopil je njen mož s klobukom na glavi in malo angleško palčico v roci čez prag ter rekel:

„Vazilij Fedosejič, izvolite?“

Solomin vstal je raz stola in priklonivši se Valentini Mihajlovnej, šel je za Sipjaginom.

„Tu sem, Vazilij Fedosejič!“ klical je Sipjagin, kot da pelje svojega gosta skozi kakšen prepad. „Tu so stopnice.“

„Ako me hočete uže po ruskem običaji klicati, prosim, ne imenujte me Fedosejič, nego prosto po otcu Fedotič,“ rekel je Solomin počasi in mirno.

Sipjagin ozrl se je ves preplašen zavoljo tega plebejskega imena na svojega spremljevalca in na pol boječ se rekel:

„Oprostite mi, Vazilij — Fedotič.“

„Prosim, nič zato!“ dejal je Solomin.

Stopila sta na dvor, kjer ja je Kolomejcev srečal.

„Kam tako brzo?“ vprašal je on ter iz strani pogledal Solomina. „V tvornico? C' est là l' individu en question?“

Sipjagin pogledal ga je skrbno in z glavo majal, kot da ne odobrava teh besed.

„Da, v tvornico . . . moje grehe in pogoške mehaniku izpovedat. Dovolite, da gospoda seznanim: Gospod Kolomejcev, jeden tukajšnjih naših vlastelinov, gospod Solomin . . .“

Kolomejcev pokimal je nekatere kratki, a ne na

ono stran, kjer je Solomin stal. Ta pogledal ga je ostro; v njegovih na pol zatisnenih očeh bliščelo je preziranje . . .

„Smem li z vami?“ vprašal je Kolomejcev tajnega svetnika. „Saj veste, da se rad kaj naučim.“

„Dakako da smete,“ odgovoril je ta. Jedva da so od hiše dvajset korakov daleč prišli, videli so občinskega popa, ki se je vrnil k domu in zaradi velikega blata obleko vzdigoval. Kolomejcev zapustil je koj svoja spremljevalca ter z velikimi koraki k popu stopal, ki se ga nij nadejal ter v velikej zadregi bil. Kolomejcev prosil ga je za blagoslov ter mu umazano rudečo potno roko poljubil — potem uprl je svoj pogled v Solomina nekako zabavljivo. Menda vedel je nekaj o njem ter prepametnemu mehaniku hotel pokazati, kaj se pristoji.

„C' est une manifestation, mon cher?“ vprašal je Sipjagin srdito na pol glasno.

„Oui, mon cher,“ mrmral je Kolomejcev, „une manifestation nécessaire par le temps qui court!“

Prišli so v tvornico, kjer jih je vzprejel velikobradat Malorus s ponarejenimi zobmi. Ta nadomestoval je začasno onega Nemca, ki ga je bil Sipjagin naposled vendar le signal. Da pa ta Malorus čisto nič razumel nij, bilo je očitno; on je

Gotovo, zadovoljni smo, ako se le izvedejo! A ker sem postal že nekaj neveren Tomaž, rekel sem prijatelju: Stavim, da ostanemo zopet na cedilu! In nijsem se varal. Kakor bi se bil ustrašil Kvičala svojih predlogov, ne bode jih zastopal v državnem zboru — tako poroča „Politika“ izišla 25. t. m. — temveč predlagal bode zopet tiste resolucije, ki jih je dr. Vošnjak pred dvema letoma stavil, da se sprejmó in — ne izvedejo.

Mi moramo biti zadovoljni s tem, kar nam podeli večina državnega zbora. Mariborsko pripravnišče bode se baje odpravilo in štajerski Slovenci bodo se lahko pripravljali na Ljubljanskem za svoj posel. „Politika“ trdi z vso resnostjo, da je to za Slovence velikansk napredek. Ali nij že sedaj možno Slovincem hoditi v Ljubljano? Razen tega, da dijaku, kateremu zdaj oča živež dovaža, ne bi bilo mogoče ljubljanske pripravnice obiskavati, pomisliti je še naslednje: Štajerske učitelje nastavlja deželni šolski svet štajerski in ta že nekaj let prezira vse učitelje, ki se ne izšolajo na štajerskih pripravnicah. Uverjen sem, da deželni zbor v Gradci podpre, ki jih zdaj daje pripravnikom v Mariboru, ne bode dovoljeval za pripravnike v Ljubljani, temveč skrbel, da se uvede na pripravnici v Gradci slovenski jezik kot predmet za pripravnike, ki žele biti nastavljeni na slovenskem Štajerskem, in dovolil jim bode izdatne podpore. Tudi „Schulverein“ razpisal bode nagrade za take, ki se v Gradci učé slovenski. In potem bode večina slovenskih učiteljev na spodnjem Štajerskem izšolana na graškem pripravništvu, kajti deželnemu šolskemu svetu bode vsak tak učitelj ljubši, nego učitelj, ki se je šolal v Ljubljani. Potem pa živela narodna šola na slovenskem Štajerskem! Saj so pripravniki bivali 4 leta mej najbolj zagrizenimi Nemci in naskrli se sovraštva do materinega jezika.

Predno nij slovenski Štajer združen z drugimi slovenskimi kronovinami v jedno telo, bilo bi pogubno za naš narod šolstvo urediti na ta način.

Z Dunaja 27. marca. [Izv. dop.] (Zborovanje delavcev.) Dunajski delavci so zadnjo soboto zopet zborovali in sicer v znanih Zoblovih dvoranah v Fünfhausu. Zbral se jih je velikansk broj nad — 5000. Velike dvorane bile so natlačeno polne; ravno tako vrt in dvor; ljudje stali so celo ob cestah in mnogo moralo jih je oditi, ker nikakor nijso mogli blizu.

Delavec Gams, ki je zbor sklical, pozdravil je zbor „móž četrtega stanu.“ Državni poslanec dr. Kronawetter govoril je „o četrtem stanu pred avstrijsko zbornico.“ Dve uri je razlagal zgodovino delavskega stanu v Avstriji od leta 1861. sem, razvil program delavcev, ki ne zahtevajo

le nekoliko nerazumljivih, maloruskih besed v brado mrmral in glasno vzdihoval.

Začelo se je pregledovanje tvornice. Nekateri delavci poznali so Solomina osobno in ga radostno pozdravili. Jednemu je rekel: „Dober dan, Gregor! Ti si torej tu?“ — Kmalu prepričal se je Solomin, da je tvornica v slabih rokah. Silno denarja bilo je zastoj izdano; mašine bile so slabe. Marsikaj bilo je nepotrebno, a mnogokaj potrebnega je manjkalo. Sipjagin gledal je bojazljivo Solominu na oči ter iz vsake izpremembe njegovega obraza ukrepal, kaj misli. Naposled vprašal ga je, kako je z redom zadovoljen.

„Nekakšen red tu res vlada — toda, prihaja li od tega kakšen dobiček, svojim!“ odgovoril je Solomin.

Ne samo Sipjagin, celo Kolomejcev je videl, da je Solomin v tvornici ves domač in da pozna vsako malenkost do dobrega. Tako, kakor polaga več jezdec svojo roko konju na vrat, tako prijemal je on mašine, pregledaval kolesa, vzel malo mase, iz katere se je papir delal, ter na roki nje nedostatke pokazal. Govoril je Solomin vrlo malo, a zarastenega Malorusa niti pogledal nij; isto tako molčé zapustil je tvornico, a za njim stopala sta Sipjagin in Kolomejcev.

(Dalje prihodnjič.)

druzega nego pravico, kakor jo ima vsak človek, ki hoče živeti, in ravnopravnost, kakor je teoretično utemeljena v državnih osnovnih zakonih. Bivšo ustavoverno vlado je govornik silno bičal. Liberalci so se zvali, a bili so tirani delavskega stanu. Pod sedanjo vlado pa zgodil se je velik napredek, ker je delavcem že dovoljeno v zborih pretresovati svoja vprašanja, kar prej pod „liberalnimi“ vladami nijso smeli. Ko l. 1868. nijso zahtevali družega, nego, naj se zmanjša čas pri delu, bili so vladni krogi zelo nejevoljni na delavce. „Velik liberalec“ Giskra rekel je celó dr. Roseju, ki je v zbornici stavil dotičen predlog: „Pomislite vender, da govorite v parlamentu, a ne pri Zoblu.“ (Veselost!) Ko je nedavno prišla delavska deputacija iz Moravske Ostrove, nihče se nij brigal za njo, (Klici: Sramota!) nego poslanec Greuter. Zahteve delavcev so pravične in morajo se spraviti v red. Plača je tako nizka, da delavec z rodovino ne more živeti; zato pa se redé fabrikantje in kapitalisti, ki delavski stan popolnoma izsesavajo. Zakoni o združevanju morajo se prenarediti. Slabega delavca mora se varovati pred gospodstvom velicij kapitalistov, pod katerim ječi sedaj ves delavski stan. Za narodna in verazakonska vprašanja naj se delavec ne briga. On je ponosen na to, da govori pred možmi, ki ne vprašujejo, je-li oče Nemec in mati Slovanka, ali narobe, ki ne vprašujejo po materinem jeziku. Bodi-si, da govore česki, madjarski, italijanski ali španski, vender se razumejo ter so složni v svojih terjatvah. (Klici: Tako je!) Govornik razpravljal je tudi strankarske razmere v sedanji zbornici. Levičarje je hudo tepel, rekši, da od njih, katerim je veliki kapital najljubši, delavci ničesa pričakovati nijmajo. Delavci morajo se postaviti na lastne noge, ker dokler ne bo prodrla občna glasovalna pravica, delavci v zbornicah ne bodo imeli zastopstva. Vse pa, kar hoté delavci doseči, naj zahtevajo na ustavnem temelji, rabiti smejo le postavna sredstva; s tem naj se samosvest v svojo moč zveka. Ako jim potem tudi zbornice ne dajo občne glasovalne pravice, bodo vender njih zahteve morale slušati in uvažiti. Ustvariti se ima stroga organizacija vseh delavcev, delavski stan mora se zjediniti, kolikor mogoče malo pričakovati od parlamentov, vse pa dosežati s samo svojo močjo! (Velikansk plosk!)

Delavec Mayer bičal je potem dunajsko časopisje liberalne barve rekoč, da delavci naj se ne navdušujejo za antisemite, pa tudi za Schönererja ne, ker on je „nationalitätenuhler“. Govorilo je še več govornikov o strogeji organizaciji delavcev, nekateri za občno volilno pravico, drugi pa zopet proti, ker bi tudi takrat veliki kapital vladal. — Zborovanje vršilo se je v najlepšem redu skozi več ur. Dunajski „liberalni“ časopisi delajo prav kisle obraze, ker so bili zopet bičani za svojo lažnivost in hinavstvo!

Domače stvari.

— (Vabilo k odborovej seji „Glasbene Matice“) dne 30. marca t. l. zvečer ob 7/2 uri v I. nadstropji ljubljanske čitalnice. Dnevni red: 1. Branje zapisnika o seji dne 20. dec. 1881. 2. Dopis odbora za „Narodni dom“. 3. Rešitev nekaterih vlog. 4. Ponudba zastran najema društvene sobe. 5. Razpis občnega zbora. 6. O muzikalijah za l. 1882. 7. Nasveti.

— (Gospod dr. Vošnjak) pride v soboto v Ljubljano in se bode udeležil jour fixa.

— (Umrla) je sinoči gospa Babeta Kogl, vdova c. kr. asesorja in posestnica hiš v Ljubljani. Rajna bila je dobrotljiva in duhovita gospa in odločno narodna uže od nekaj. Še na smrtnej postelji spomnila se je še svojega naroda in v oporoki zaključila, da se sme eventualna ustanova 6000 gld. podeljevati le poštenim Slovincem, nikdar pa renegatom. Blag jej spomin!

— (Naš rojak gospod Grbic) biva zdaj v Lvovu, kjer je pri operi angažiran kot prvi tenor. Poljski listi so polni hvale in opisujejo njegov izvrstni način pevanja, lep in simpatičen glas, elegantno igranje in muzikalno izobraženje. Grbic je spočetka

svoje partije peval v hrvatskem jeziku, ker se nij mogel takoj privaditi poljskega izgovora in naglasa in ker ga je ravnateljstvo prosilo, naj poje v katerem koli slovanskem jeziku, nikakor pa ne niti nemški niti laški. Sedaj pa zna Grbic uže poljski in je v „Afrikanki“, „Aidi“ in „Židovki“ uže peval v poljščini. Lvovska kritika izraža se tudi jako pohvalno o njegovih zborih „Lahko noč“ in „Slovanski brod“. „Dziennik polski“ imenuje ga jako nadarjenega skladatelja hrvatskih pesni (!). „Gazetta Narodova“ pa pravi o „Slovanskem brodu“, da je to delo nenavadnega značenja in v pravem slovanskem duhu.

— (Čitalnica v Starem trgu) naročila si je 10 pušic za „Narodni dom“, katere bode potem razdelila krčmarjem.

— (Peticije na državni zbor) odposlale so tudi občine Košana, Trzin, Velike Lipljane, Št. Lampert, Konj in Stari trg pri Loži. Vse prosijo za ravnopravnost jezika in naravno nadsodnije v Ljubljani, občini Št. Lampert in Konj pa tudi za ustanovitev pravne akademije v Ljubljani.

— (Okrajni odbor šoštanjski) je izročil državnemu zboru prošnjo, da se naj slovenski jezik upelje v urade in srednje šole. Jednako prošnjo je poslala občina šoštanjske okolice poslancu g. dr. Vošnjaku.

— (Občina Zagraška na Kranjskem) je podpisala in odposlala državnemu zboru prošnjo, naj se po ustavnem potu uvede pri c. kr. sodnijah na Slovenskem slovenski jezik in naj se ustanovi v Ljubljani c. k. nadsodnja za slovenske sodnijske okraje; naj se na Slovenskem tudi srednje šole narodnim terjatvam primerno prestrojijo.

— (Občina Podsreda, Križe in Gornjane) na Štajerskem so jednako prošnjo odposlale, dostavši, da se naj srednja učilišča v tej meri ustanovijo, kakor misli v sporazumljenji s slovenskimi poslanci staviti predloge g. prof. Kvičala.

— (Občine Jurovec, Kompolje, Podgora, Varea, Dračce, Lancevavas in Videm na Štajerskem) prosijo za uplavo slovenskega jezika pri c. k. sodnijah

Telegram „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 29. marca. Veliki knez Vladimir in nadvojvoda Meklenburški odpotovala sta po presrčnem slovesu od cesarske rodbine denes dopoldne v Rim. Naš presvitli cesar spremil ja je na kolodvor.

Razne vesti.

* (V korist fondu za spomenik Mickiewiczu) je te dni česki državni poslanec dr. Tonner imel v Lvovu javno predavanje: „O propadu českega naroda in njega zopetnem oživiljenji po lastnem trudu in delu.“ Tega predavanja udeležilo se je obilo poslušalcev in nabrala se je ogromna svota. Zvečer je bil slavnosten banket, pri katerem se je napivalo na bratovstvo mej Čehi in Poljaki.

* (Potres) bil je 26. t. m. v Trebinji in trajal pet sekund.

* (Tržne novosti.) Po zrnji se malo povprašuje na velikih tržiščih: Dunaji, Budimpešti, Kanži, le v Gradci bilo je pretečeni teden precej kupcev, vender cena je ostala pri starem. Največ se speča deteljnega in repnega semena in cena se je tukaj zboljšala. Vino so začeli kupci iskati, zlasti povprašujejo po starini. Cena je nekoliko poskočila. Dne 13. marca so na dunajsko tržišče postavili 3055 glav klavne živine, namreč 1512 ogrskih, 530 galiških in 1013 nemških volov. Trženje bilo je zelo zaspalo in slabo, mesarji so ostajali pri starej ceni; ogrski vol je torej veljal 50 do 59 gld., gališki 51 do 56 gld., nemški 53 do 59 gld., krave 49 do 52 gld., biki 46 do 50 gld. meterski cent. No in po tej ceni se je naposled oddalo vse.

* (Solnce mrkne) letos 17. maja popolnoma. Videlo se bo tudi pri nas. Mrak bo trejal od 5—10. ure zjutraj, tedaj polnih pet ur. Najbolj bo zakrito solnce ob 8. uri zjutraj.

* (Avstrijski nevojaki v okupiranih deželah po provincijah.) Od 4510 Cizlajtancev, ki prebivajo v okupiranih deželah, jih pripada se ve da največ, namreč 1916 ali skoro polovica Dalmaciji, 623 Českeji, 462 Kranjskeji, 255 Gališkeji, 233 Moravskeji, 230 Štajerskeji, 187 Nižje-Avstrijskeji, 172 Tirolskeji, 228 Primorskeji, 71 Gornje-Avstrijskeji, 52 Šleziji, 44 Koroškeji, 19 Bukovini, 5 Solnograškeji.

*** (Avstrijski prebivalci okupiranih dežel po stanu.)** V okupiranih deželah prebiva 16.275 avstrijskih prebivalcev nevojakov; izmed teh 4510 ali dobra četrtina Cislajtancev in slabe tri četrtine Translajtancev. Največ, namreč 2439, jih je kmetovalcev, 779 državnih uradnikov, 398 delavcev, 330 krčmarjev, 217 mizarjev, 208 trgovcev, po 186 carinskih uradnikov in cesarskih slug, 135 kovačev in ključavničarjev, 120 čevljarjev, po 90 pekov in natarjev, 84 zidarjev, 72 mesarjev, 67 voznikov, 66 hišnih posestnikov, 60 duhovnov, 54 knjigovodij, 51 krojačev, 50 slug, 41 učiteljev, 40 odvetnikov in notarjev, po 38 inženirjev in privatnih uradnikov, po 36 agentov in mehanikov, 34 kolarjev, 30 rudarjev, 29 kleparjev, 28 brivcev, 17 lekarjev, 15 zdravnikov, po 14 slikarjev, fotografov in kavarnarjev, 13 fabrikantov, 8 dimnikarjev, po 5 godcev in steklarjev, 4 tiskarničarji, po 3 klobučarji, knjigovezi, milarji in sedlarji, po 2 zlatarja in vrtarja, po 1 barvar in tkalec.

*** (Avstrijske prebivalke okupiranih dežel po stanu.)** Največ, 388, jih služi, 84 jih je nataric, 61 delavk, 67 jih gospodari, 57 jih je peric, 21 nun, 17 šivilj, po 6 babic in učiteljic, 5 kavarnaric, 4 trgovke, 2 hišni posestnici in jedna pekinja.

Meteorologično poročilo.

(Pregled čez pretečeni teden.)

Barometer: Stanje barometrovo je bilo ves teden komaj srednje, sploh pa za 3-75 mm. nižje, kot srednje stanje vsega leta; znašalo je namreč 731-55 mm. in je bilo samo v ponedeljek in torek nadnormalno. Z ozirom na povprečno število vsega tedna je bilo stanje v ponedeljek, torek, sredo in petek nadnormalno, v četrtek, soboto in nedeljo pa podnormalno. Najvišje srednje stanje, za 5-44 mm. nad normalom, je imel ponedeljek; najnižje, za 4-96 mm. pod normalom, sobota; največji razloček v srednjem stanji znaša torej 10-40 mm. Najvišje v vsem tednu sploh, 737-94 mm. visoko, v soboto opoludne; razloček mej maksimum in minimum vsega tedna znaša torej 12-92 mm. Največji razloček v stanji jednega dne, za 3-23 mm., je imela nedelja; najmanjši, za 0-74 mm., torek.

Termometer: Srednja temperatura vsega tedna je znašala 9-0° C., to je za 4-5° C. nad normalom; temperatura je bila vse dni nadnormalna. Najvišjo srednjo temperaturo, + 11-8° C. ali za 7-6° C. nad normalom, je imela sredo; najnižjo, + 6-4° C. ali za 1-6° C. nad normalom, petek; največji razloček v srednji temperaturi znaša torej 5-4° C. Najvišja temperatura vsega tedna sploh, + 18-8° C., je bila v ponedeljek opoludne; najnižja, + 2-8° C., v ponedeljek zjutraj; največji razloček v temperaturi vsega tedna sploh znaša torej 16° C. Temperatura je bila ves čas pozitivna. Največji razloček v temperaturi jednega dne, za 16° C., je bil v ponedeljek; najmanjši, za 2-0° C., v petek; temperatura je bila tedaj še vedno precej neenakomerna.

Vetrovi pretečenega tedna so bili ves čas slabotni in precej nespremenljivi. Z največ, z 62%, je bil zastopan jugozahod, z 19% „vzhod“, s 9-5% „gorenjec“ in „brezvetrije“.

Nebo je bilo vsled nizkega stanja barometrovega in vsled nestanovitnega vremena večidel, s 85-76% oblačno, z 9-5% jasno, s 4-75% deloma jasno in deloma oblačno.

Mokrina: Pretečeni teden je palo neprimerno veliko dežja in so bili razen ponedeljka vsi dnevi deževni; palo je vsega skupaj 78-90 mm. dežja, in sicer največ, 33-50 mm., v četrtek, najmanj, 0-60 mm., torek. V nedelje je palo mej dežjem tudi nekoliko snega.

Tujci:

28. marca.

Pri **Slonu:** Ogrin iz Vipave. — Scheyer iz Radeč. Lob iz Celovca. — Reis, Hochhalter z Dunaja. — Sonnenberg iz Kaniže.

Pri **Malič:** Hartig iz Ljudovitovega. — Baron Lenzendorf iz Grada. — Hrastnik iz Kamnika. — Sirk iz Storja. — Mavrovič iz Gorice. — Sturm z Dunaja. — Pip iz Sapijane. — Löwensohn iz Broda.

Pri **avstrijskem cesarji:** Žvagen iz Loke. — Škofič iz Trsta.

Dunajska borza

dné 29. marcija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni državni dolg v bankovcih	75	gld.	10	kr.
Enotni državni dolg v srebru	75	95	„	„
Zlata renta	93	15	„	„
1860 državno posojilo	129	50	„	„
Akcije narodne banke	818	—	„	„
Kreditne akcije	320	60	„	„
London	120	15	„	„
Srebro	—	—	„	„
Napol.	9	52 1/2	„	„
C. kr. cekini	5	63	„	„
Državne marke	58	65	„	„
4% državne srečke iz l. 1854	118	50	„	„
Državne srečke iz l. 1864	169	—	„	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	93	10	„	„
Ogrska zlata renta 6%	118	60	„	„
„ 4%	87	50	„	„
„ papirna renta 5%	86	80	„	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	—	„	„
Dunava reg. srečke 5%	112	75	„	„
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119	—	„	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	98	—	„	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	—	„	„
Kreditne srečke	100	gld.	177	50
Rudolfove srečke	10	22	25	„
Akcije anglo-avstr. banke	120	126	90	„
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	208	—	„	„

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Poslano.

Gospod Alojzij Sežun, pomožni učitelj
v Starem trgu pri Loži.

Znano Vam je dobro, kakov sad so meni Vaše sladke besede uže donesle in še donajajo. Gotovo ste zaradi tega komu — kako sladko povedali, ker meni tukajšnji učiteljsko službo privoščite? — Kaj ne? — A časi pa še pridete na Rob, sicer bi kdo rekel zaradi oprava. — Dne 19. t. m. ste tu tudi „opravljali“. A 20. t. m. bilo je mar treba Vam, ko sem jaz poučeval, okolo šole laziti in mene nadzorovati. Nadejam se, da boste v prihodnje to opustili, da ne bodem očitno Vaš značaj hvalil.
Rob, dne 24. marca 1882.

Janez Vrezec,
učitelj.

(193)

Vsem sorodnikom in znancem naznanjamo žalostno vest o smrti svoje priljubljene tašče, oziroma stare matere in prababice, gospe

BARBARE KOGL,

vdove c. kr. deželne sodnije asesorja in hišne posestnice,

katero je 29. marca ob 2. uri v jutro Bog poklical v boljše življenje, oskrbljena s sv. zakramenti za umirajoče v 65. letu svoje starosti.

Pogreb bo v četrtek dne 30. marca ob 5. uri popoludne iz hiše št. 14 na Kongresnem trgu.

Blaga umrla priporoča se v blag spomin.

V Ljubljani, dne 29. marca 1882.

Miroslava Kogl,
snaha.

Dragica Jeločnik in Anton Jeločnik,
vnukinja. nje soprog.

Bernhard Jeločnik, Zmagoslav Jeločnik,
pravnuka. (194)

Zahvala.

Za blago sočutje mej dolgo mučno boleznijo in za obilo spremstvo pri pogrebu gospoda

Jarnej Pogačnika,

gostilničarja,

kakor tudi za mnoge darovane krasne vence, izrekamo vsem, posebno pa gg. pevcem za ginjaivo petje, najpristronejšo zahvalo.

(192)

Žalujoči sorodniki.

Zahvala.

Za toplo sočutje in mnogobrojno spremstvo pri pogrebu predragega soproga, oziroma očeta, gospoda

FR. H. IGLIČA,

trgovca in posestnika,

se presrečno zahvaljujeta vsem sorodnikom, prijateljem in znancem (191)

Barbara Iglič,
soproga.

Adela Iglič,
hči.

V Dobu, dne 28. marca 1882.

Umrli so v Ljubljani:

28. marca: Jože Prek, godec, 75 let, Barvarska steza št. 6, za sprljenjem drobno.
26. marca: Anton Novak, krojač, zdaj prisilni delavec, 19 let, Poljanski nasip št. 50, za jetiko. — Jarnej Pogačnik, oštr, 48 let, Dunajska cesta št. 7, za rakom v požiralniku. — Roza Črne, postrežnica hči, 7 mes., Rožne ulice št. 27, za črevesnim katrom. — Naude Armbruster, ključavničar, 31 1/2 let, sv. Petra cesta št. 32, za jetiko.

V deželnej bolnici:
24. marca: Urša Treo, dminarica, 58 let, za jetiko. — Ivana Sadar, dminarica, 46 let, za plućnico.

Poslano.

(54—10)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najboljše okrepljujuče piče,
i kas izkušani lek proti trajnom kašlju plućevine i
želodca bolesti grkljana i proti mēhurnim kataru,
kas i slasticah za (PASTILLEN)
probavilis
nalazi se kod Hinke Mattonija (Karlovi vari u Ceskoj).

Salicilna ustna voda,
aromatična, vpliva oživljajoče, zapreči pokon-
danje zob in odpravi slab duh iz ust. i stekle-
nica 50 kr.
Salicilni zobni prašek,
splošno priljubljen, vpliva zelo oživljajoče in na-
pravi zobe blesteče bele, a 30 kr.
! Najnovejše spričalo. !
Vaše blagorodje!
Mnogo let vporabljam Vašo salicilno ustno
vodo in salicilni zobni prašek z izvrstnim
uspehom in priporočati ja morem vsakemu najtopleje.
Pošljite zopet od vsakega 3 steklenice.
Spoštovanjem
(162—6) Anton Slama, župnik.
Vsa navedena sredstva ima vedno frišna v
zalogi in jih razpošilja proti poštnemu povzetju
lekarna „pri samorogu“,
v Ljubljani, Mestni trg št. 4.

Dr. Sprangerjeve
kapljice za želodec,
priporočane od zdravniških avtoritet,
pomagajo takoj, če ima človek krč v želodci, migrēno, feber,
šepanje po trebuhu, zaslinjenje, slabosti, če ga glava boli,
če ima krč v prsih, mastno zgago. Telo se hitro očisti. V
bramorjih razpusti bolezensko tvarino, odvajajoč črve in
kisline. Davici in tifusu vzamejo vso zlobo in vročino,
če se zavživajo po 1/4 žličke vsako uro, ter varujejo nalez-
ljivosti. Človeku diši zopet jed, če je imel bel jezik. Naj se
poskusi z majhenim ter se prepriča, kako hitro pomaga to
zdravilo, katero prodaja lekarnar g. J. Svoboda v Ljub-
ljani, a flacon 30 in 50 kr. av. velj. (247—78)

Umetne (55—15)
zobe in zobovja
postavlja po najnovejšem amerikanaskem zistemu
v zlatu, vulkanitu ali celulojidu brez bolečin.
Plombira z zlatom itd.
Zobne operacije izvršuje popolnem brez bolečin
s prijetnim mamilom
zobni zdravnik A. Paichel,
poleg Hradskega mostu, v I. nadstropji.

Ustanovljeno 1858.
Na dunajske svetovne razstavi l. 1873. odlikovano z medalijo za napredek
in v Linci s sreberno medalijo l. 1875.
Kraj za naročevanje vezene od zlata in cerkvenih paramentov.
Prečastitej duhovščini!
Štefan Berlyak,
meščan, izdelovalec cerkvenih pa-
ramentov,
priporoča se za izdelovanje vseh vrst
cerkvenih del, kasul, pluvijalov, baldahi-
nov, mrtvaških prtov, oblačil za cerkve-
nike in ministrante, cerkvenega perila,
kakor tudi duhovenske obleke, abeeskih
sukenj, reverend, kosmečkov itd.
Opazka: Vezene, za katere se daje tudi tvarina, se prevzamejo za mon-
tiranje, in se bodo najskrbneje izvršile; na vsako vprašanje se
tako odgovori. (189—1)
Karolina Berlyak
priporoča se za vezanje od zlata in
svile:
Kasule, baldahine, mrtvaške prte, stole,
bandera, zastave za pevsko in vetera-
nska društva.
**Ornati se voljno sprejemajo za
apliciranje.**
WIEN.
Fabrik und Niederlage: Stadt, Grünangergasse Nr. 12,
vis-à-vis der Staatsschulden-Casse.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.